

Nagy Hajnal Csilla

CELINE

Tizenkét évesen vette először észre a város fölé tornyosuló krátert. A körülötte élők nem beszéltek róla, ő pedig ezután sokáig meg volt győződve arról, hogy ő az egyedüli aki látja.

Legközelebbi sorstársa lett.

Lopva figyelte az osztály ablakából, féltette őt, nehogy valaki más is észrevegye.

Csak éjszakánként, a ház mögötti udvaron mert beszélni hozzá.

Olyan volt, mint egy álmos védőangyal, Celine néha úgy látta, lebeg.

Folyamatosan párologott belőle valami lélekszerű, felhőkkel, köddel és időnkénti füstjelekkel kommunikált.

Celine egyszer arra ébredt, hogy fájdalom nyilall a fejbúbjába, szűnni és enyhülni nem akaró fájdalom, a kráter tehetetlenül és egyre dühösebben nézte, Celine sírva kérlelte, hogy tegyen valamit, mert

valahol mélyen érezte, senki
más nem tehet.

Leplepezetlenül, könnyei közt
figyelte egész nap,
mindenki nyughatatlannak
tűnt. A kráter egyszercsak
őrjöngő mennydörgéssel ontani
kezdte magából a felgyülemlett
dühöt, Celine fejfájása szempillantás
alatt elillant,
és mosolyogva nézte az
őrjöngő megkönnyebbülést.

Ekkor derült ki, hogy
mindenki látja.
Az apja hónapokig segíteni
járt a hely oldalán élő
barátainak új házat
építeni, a szeretet és a
leigázottság nyugalma
hamuszínnel
borította be a vidéket.

Nevet kapott a kráter, ráadásul
az is kiderült, hogy
sokkal hamarabb, minthogy
Celine egyáltalán észrevette volna.

*

Ma már egy másik városban él,
néhány kilométerrel arrébb, ahol
bizonyos utcák között kibukkan
a kráter, de ő már nem tud
ránézni. Könnyed a mosolya,
rövid hullámos haját
lávaszínűre festették az évek,
három macskát etet, egy fiúval él,
az emeleten, odalent turisták váltják
egymást, hetente, két hetente,
kalandvággyal a szemükben kérdezik,
mert mind ezért vannak itt,

hogyan jutnak el az Etnához.

Celine elnézően mosolyog, kedvesen
beszél róla, hol és mire érdemes majd
figyelni, történeteket mesél,
mint egy régi jó barátról,
macskákat etet, idegeneket mos ki
lepedőből, ágyhuzatból, tányérokából,
poharakból, evőeszközökből,
homályos álmokból,
almás pitével látogatja az anyját,
néhány hónaponta titokban
lányokba szerelmes, olyankor
álmosan szeretkezik a fiúval, akivel él,
időnként lüktető fejfájással ébred,
mintha képeslapot kapna valakitől,
aki pedig nem tudhatja a lakcímét sem már,
ilyenkor remegve néz fel
bizonyos utcák között, de néhány
óra alatt zúgássá kopik a fájdalom,
Celine megint dúdol, útbaigazít,
macskát etet, lepedőt tereget,
szeretkezik, hajtincset sodor,
rám mosolyog, miközben
puhává kövesedett léptekkel
surran át a szobán, mindent
el tud mondani, a kráter
összes paraméterét és történetét, és
senki sem tudja, még az a fiú sem,
aki reggelete szerelemnek nevezett
szorongó törődéssel takargatja be
repedezettre sült vállait, hogy
Celine még soha ezelőtt, és soha ezután sem
fogja testközelből
érinteni az
Etnát.